

Juliette (17) liet een schaamlipverkleining uitvoeren: 'Het is nog steeds de beste beslissing die ik ooit heb genomen'

'Ik vond mijn naakte lichaam zo lelijk dat ik op school niet meer durfde te douchen met mijn klasgenoten na de les lichamelijke opvoeding.'

BODY

Toen ik na de operatie in de spiegel keek, huilde ik van blijdschap. Eindelijk had ik een "normale" vagina.

Je kraaienpootjes opvullen met behulp van een spuitje of je schaamlippen laten corrigeren is voor veel vrouwen 'iets voor later'. Toch is esthetische chirurgie onder de 30 lang geen taboe meer. Voor Juliette (17) is haar schaamlipverkleining de beste beslissing die ze ooit heeft genomen.

'Ik was dertien toen ik op een avond naakt voor de spiegel stond en merkte dat mijn schaamlippen wel érg groot waren. Ik vroeg me af of dat normaal was en ging online op zoek naar beelden van natuurlijke vagina's. Hoewel geen enkele vagina er hetzelfde uitzag en de schaamlippen erg varieerden qua grootte, kon ik me niet van de indruk ontdoen dat er iets mis was met mij.'

'Het duurde dan ook niet lang voor mijn schaamlippen een complex werden. **Ik vond mijn naakte lichaam zo lelijk dat ik op school niet meer durfde te douchen met mijn klasgenoten na de les lichamelijke opvoeding.** Als mijn vriendinnen wilden gaan zwemmen, verzon ik steeds een excuus zodat ik geen kleedkamer met hen hoefde te delen.'

‘Ben je gek?’

‘Thuis zei ik er niets van omdat ik bang was voor de reacties. Tot vorige zomer op vakantie het onderwerp plastische chirurgie plots ter sprake kwam. “Als er iets is wat je aan jezelf kon veranderen, wat zou dat dan zijn?”, vroegen mijn ouders me. Toen ik antwoordde dat ik mijn schaamlippen graag kleiner zou zien, verklaarde mijn oudere zus me voor gek. “Juliette, je hebt duidelijk te veel perfecte vagina’s zien passeren online waaraan gesleuteld is. Geen enkele natuurlijke vagina is perfect, je mag jezelf daar niet mee vergelijken”, klonk het. Ergens wist ik dat ze gelijk had, maar toch bleef het een complex. **Sterker nog: op den duur kon ik bijna aan niets anders meer denken. Ik was doodongelukkig en huilde me elke avond in slaap.**’

” *Mijn zus verklaarde me voor gek. Ik wist dat ze gelijk had en toch bleef het een complex.*

‘Omdat mijn zus zo slecht had gereageerd en mijn ouders mijn complex niet serieus leken te nemen, besloot ik van er gewoon over te zwijgen. Maar tijdens een autorit met mijn mama enkele maanden na onze gezinsvakantie werd het me plots te veel en barstte ik in tranen uit. Pas op dat moment had mijn moeder door hoe diepgeworteld mijn complex zat. Gelukkig reageerde ze erg begripvol. “Ik wil dat je later geniet van je seksleven en ik weet dat dat niet zal lukken als je je voor je lichaam schaamt”, zei ze. Eindelijk werd ik gehoord. De opluchting was immens.’

In goede handen

‘Zodra mijn vader, zelf dokter, op de hoogte was van mijn kleine breakdown, sprak hij zijn contacten aan en binnen de week kon ik terecht bij dokter Pieter Vermeulen, diensthoofd Plastische Chirurgie in het AZ Sint-Lucas in Brugge. **Zenuwachtig was ik niet, eerder blij omdat ik wist dat hij de man was die me uit m’n lijden zou kunnen verlossen.** Dokter Vermeulen legde me perfect uit wat ik kon verwachten van de operatie. Hij maakte er zelfs letterlijk een tekeningetje bij. Verder zei hij ook dat hij liever geen te ingrijpende veranderingen wilde doen en dat ik dan desnoods een tweede keer mocht terugkomen als ik niet tevreden was. Ik wist dus dat ik in goede handen was.’

Eindelijk ‘normaal’

‘Een maand na de consultatie lag ik op de operatietafel. Ik was zo zenuwachtig dat ze me een kalmeerpil hebben moeten geven. Omdat ik slecht reageer op medicatie herinner ik me weinig van de uren voor en na de ingreep. **Toen ik voor het eerst uit het ziekenhuisbed stapte, voelde ik de draadjes natuurlijk wel zitten maar pijn had ik niet. Ook plassen was geen probleem.** Na zes weken was mijn vagina volledig geheeld. Toen ik voor het eerst in de spiegel keek nadat het verband was verwijderd, huilde ik van blijdschap. Eindelijk had ik een “normale” vagina.’

Beste beslissing ooit

'Mijn zus is intussen bijgedraaid. Zodra ik ontwaakte na de ingreep, heb ik haar opgebeld en zei ze dat ze blij was voor mij. Verder zijn alleen mijn drie beste vriendinnen op de hoogte van mijn schaamlipverkleining. Vandaag heb ik een lief, maar die weet van niets. Dat is ook niet belangrijk. **Het enige wat voor mij telt, is dat ik me niet langer schaam voor mijn lichaam. Noch in bed, noch onder de douche met mijn klasgenoten.** Ik voel me veel beter in mijn vel nu en kan met de hand op het hart zeggen dat mijn schaamlipcorrectie de beste beslissing is die ik ooit heb genomen.'

Schaamlipcorrecties bij minderjarigen: 'Ze zijn bijzonder gevoelig voor peer pressure'

Pieter Vermeulen is diensthoofd Plastische Chirurgie in het AZ Sint-Lucas in Brugge, stichter-directeur van de groepspraktijk Aclinic in Brugge en de dokter die de schaamlipverkleining van Juliette (17) tot een goed einde bracht. Volgens hem komen schaamlipcorrecties bij minderjarigen zelden voor, maar daarom zijn ze nog niet minder delicaat.

'Schaamlipcorrecties komen het vaakst voor bij **vrouwen rond de 20 die seksueel actief zijn en vrouwen rond de 30 à 35 die al kinderen hebben gekregen.** Tot nu toe kreeg ik nog maar 5 vrouwen onder de 18 over de vloer die om een schaamlipverkleining vroegen', aldus Vermeulen.

” *Het is aan de behandelende arts om een duidelijk gesprek met de patiënt te voeren over wat zij zelf verwacht.*

'Wat zulke ingrepen bij minderjarigen zo delicaat maakt, is niet alleen het feit dat beide ouders hun toestemming moeten geven, maar ook dat **jonge vrouwen tussen de 16 en de 20 jaar nog heel gevoelig zijn voor peer pressure**', weet de chirurg. 'Hen om die reden doorverwijzen naar een psycholoog of psychiater zou echter stigmatiserend werken.'

'Het is aan de behandelende arts om een duidelijk gesprek met de patiënt te voeren over wat zij zelf verwacht en om te peilen naar in welke mate zij een idee heeft dat door (sociale) media is opgelegd. Pas wanneer de chirurg het gevoel heeft dat de patiënt aan **body dysmorphic disorder** (een stoornis van de lichaamsbeleving, red.) lijdt, is het aangewezen om haar door te verwijzen naar **een psycholoog of psychiater** omdat een operatie in dat geval geen oplossing biedt.'